

Arrest

**nr. 168 260 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HAeyer loco advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 maart 2015 België is binnengekomen, diende op 10 maart 2015 een asielaanvraag in. Uit een Eurodac-hit blijkt dat op 24 november 2014 verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Griekenland.

1.2. Op 8 februari 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 8 februari 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 23/03/2015

U werd op 16 juni 2015 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is van 9.09u tot 12.56u.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjjiitische Arabier te zijn, afkomstig uit Bagdad. U bent geboren in de wijk Al-Dora in Bagdad en verhuisde op jonge leeftijd naar de wijk Al-Andalus in Bagdad. Daar zou u tot 2006 gewoond hebben toen uw stiefvader werd bedreigd omwille van zijn werk met de Amerikanen voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Samen met uw moeder, stiefvader, broer en zus zou u naar Aman (Jordanië) zijn gegaan. In mei 2008 keerden jullie terug naar Irak en gingen jullie wonen in het huis van uw grootvader langs moederskant in de wijk Zayouna in Bagdad. Daar bleven jullie wonen tot het vertrek van uw moeder, Hala H. A. Q. (...), stiefvader, Ghassan F. R. (...), zus, Yasameen Q. H. A. (...), en halfbroer, Bareq, naar Turkije. U bleef in Irak om uw studies te voltooien. Uw zus Yasameen keerde na een tijdje terug naar Irak en uw moeder reisde in 2010 met uw halfbroer Bareq verder naar België. In 2011 vervoegde uw stiefvader hen. Zij werden beiden erkend als vluchteling. U zou in het begin, na het vertrek van uw familie naar Turkije, nog even in het huis van uw grootvader langs moederskant in Zayouna hebben gewoond, maar zou eind 2010 op aanraden van uw grootouders naar uw familie van vaderskant in de provincie Babil zijn gegaan. U wist niet dat uw vader nog in leven was en kende niemand van uw familie langs vaderskant. U zou één maand bij uw vader in Babil hebben verbleven, maar keerde terug naar uw grootouders in Bagdad omwille van onenigheid met uw stiefmoeder. U zou nadien niets meer van uw vader hebben vernomen. U zou na uw verblijf in Babil enkel contact hebben onderhouden met de zus van uw vader en zou uiteindelijk op 30 april 2012 met haar dochter, Raghed H. M. A., zijn getrouwd. Op 24 juli 2013 kregen jullie een zoon, Mustafa. U zou met haar in het huis van uw overgrootvader in de wijk Al-Andalus in Mansour (Bagdad) zijn gaan wonen.

In 2010 behaalde u uw diploma middelbaar onderwijs in de richting mechanica. U zou nadien 3 jaar hebben gewerkt in de bouwsector en nadien beslist hebben om een opleiding tot militair te volgen. U verklaart dat u op 24 juni 2013 in de basis Al Nouamania in Bagdad samen met 650 anderen uw opleiding startte. Na uw opleiding zou een comité 150 mensen hebben geselecteerd om bij de Federale Politie in dienst te treden. De overige 500, waaronder u, zouden vanaf 1 september 2013 in de luchthaven van Bagdad zijn tewerkgesteld en een bijkomende opleiding over wapengebruik hebben gekregen. U kreeg op die dag te horen dat u was aangesteld bij de Iraakse Special Operations Forces (ISOF) die rechtstreeks onder de bevoegdheid van de eerste minister vallen. U verklaart dat u verbaasd was, omdat u dacht dat u gesolliciteerd had voor een job bij de Federale Politie als bewaker van een gevangenis. Ondanks het feit dat u in het begin gemeld hebt dat u wou stoppen, zou u toch zijn gebleven omdat de Aqid die u had aangesproken u luidkeels een lafaard had genoemd. De tweede week van september 2013 ging u effectief aan de slag bij de Special Forces.

U verklaart dat uw takenpakket bestond uit het uitvoeren van huiszoekingen en arrestaties. U voerde hoofdzakelijk een team van 20 personen aan tijdens de arrestaties en betrad hierbij ook de huizen om de gezochte personen eigenhandig te arresteren. De gezochte personen of hun familieleden (indien de gezochte persoon niet thuis was) werden gearresteerd en meegenomen naar de gevangenis zonder wettelijk arrestatiebevel. De familieleden werden gearresteerd in de hoop dat de gezochte persoon zich zou aanmelden. Later zou u hebben vernomen dat sommige arrestanten werden geëxecuteerd. Op een dag zou u het bevel hebben gekregen van de Aqid Raqoon (kolonel) van uw Fawj om mensen te executeren. U zou dit hebben geweigerd. Toen hij u nogmaals beval te schieten en u opnieuw weigerde, zou de Aqid Raqoon de onderofficier hebben bevolen u naar de militaire rechtbank te begeleiden omdat u een bevel had geweigerd. Het vonnis luidde dat u één maand gevangenisstraf kreeg. U hebt deze straf uitgezeten in augustus-september 2014, amper één week nadat u het bevel had geweigerd. Nadat u uw straf had uitgezeten, moest u nog 5 dagen werken alvorens uw verlof inging. Tijdens uw verlof zou een collega die op de administratie werkt, u hebben opgebeld en op de hoogte hebben gebracht van het feit dat er een arrestatiebevel was uitgevaardigd tegen u. Hij zou u hebben afgeraden terug te keren naar het werk. U zou hierop onmiddellijk uw woning hebben verlaten. U zou uw vrouw en zoon naar haar familie in Babil hebben gestuurd waar zij tot op heden verblijven. U zou zelf naar uw grootouders in Zayouna zijn gegaan en daar zijn gebleven vanaf 20 september 2014 tot uw vertrek op 4 november 2014.

U verliet Irak samen met uw zus Yasameen op 4 november 2014 en kwam in België aan met uw zus en met uw stiefbroer, Daham G. F. (...). Daham zou u en uw zus Yasameen in Turkije vervoegd hebben. Hij kwam van Jordanië. U en uw zus zouden vanuit Bagdad naar Turkije gevlogen zijn en nadien samen met Daham van Turkije naar Griekenland zijn gegaan met een boot. De Griekse kustwacht zou jullie hebben gered nadat jullie boot was gekapseisd. Op 7 maart 2015 verlieten jullie Griekenland en op 10 maart 2015 dienden jullie alle drie een asielaanvraag in. Uw zus Yasameen en uw stiefbroer Daham werden intussen in België erkend als vluchteling.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (°15.05.2013), uw nationaliteitsbewijs (°30.07.2012), een kopie van uw paspoort (°20.03.2011), een kopie van de woonstkaart van uw moeder (°8.08.2012), een kopie van uw voedselrantsoenkaart (°20.09.2013), een kopie van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van

uw vrouw en zoon, uw kieskaart en een attest ter bevestiging van ontvangst van deze kieskaart, 5 foto's in verband met uw werk en een kopie van een attest in verband met uw aanstelling bij de Iraakse Special Operation Forces (ISOF) (°24.06.2013).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Allereerst dient erop gewezen te worden dat u zeer slecht op de hoogte bent van uw eigen vrees voor vervolging. U verklaart immers niet naar Irak te kunnen terugkeren omdat er vanuit uw werk een arrestatiebevel werd uitgevaardigd tegen u. U zou dit echter enkel telefonisch hebben vernomen via een bevriende collega. Inhoudelijke informatie over dit arrestatiebevel hebt u echter niet. U kunt daarenboven enkel raden naar de redenen waarom er een arrestatiebevel tegen u zou zijn uitgevaardigd. Zo vermoedt u dat officieren een verslag over u hebben opgesteld en dat het kantoor van de eerste minister op basis van dat verslag een beslissing heeft genomen (om u te arresteren) (gehoorverslag CGVS, p. 20). Deze verklaringen zijn echter louter en alleen gebaseerd op uw persoonlijke vermoedens. U zou na het weigeren van een bevel van uw overste, immers wel – zoals ook van u verwacht werd – zijn teruggekeerd naar uw werk. Nadat u één maand gevangenisstraf had uitgezeten hebt u nog 5 dagen gewerkt alvorens uw verlof inging. Ondanks het feit dat u wel terugkeerde naar uw werk en ook van plan was om te blijven werken (gehoorverslag CGVS, p. 14, 23), zou er voor een onbekende reden een arrestatiebevel tegen u zijn uitgevaardigd. Op 20 september 2014 zou u opnieuw bij uw grootouders in Zayouna zijn ingetrokken om te voorkomen dat u gevonden zou worden in uw huis en op 4 november 2014 zou u samen met uw zus het land hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 15). U hebt echter geen nieuws over uw problemen en het lijkt er evenmin op dat uw familieleden in Irak problemen hebben ondervonden omwille van u (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw onwetendheid over dit arrestatiebevel, de enige reden van uw vertrek, wijst er niet op dat er voor u een risico bestaat op vervolging in geval van terugkeer naar Irak. Het feit dat u zelf alleen kunt raden naar de reden en zelfs geen arrestatiebevel hebt gezien – u bent hiervan immers enkel en alleen op de hoogte via een bevriende collega – kan het CGVS er niet van overtuigen dat u om welke reden dan ook vervolgd werd of het risico loopt om vervolgd te worden in Irak.

Het loutere feit dat u na uw verlof niet terugkeerde naar uw werk en bijgevolg deserteerde, kan evenmin beschouwd worden als een reden om u het Vluchtelingenstatuut toe te kennen. Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u aan dat u het land hebt verlaten omdat u vernomen hebt dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd. Zoals hierboven reeds werd aangetoond, hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd en dat u bijgevolg riskeert te worden vervolgd door de Iraakse autoriteiten in geval van terugkeer. Uw vermoeden dat er een arrestatiebevel zou bestaan, kan dan ook geenszins als reden worden beschouwd om u internationale bescherming te verlenen. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat u geenszins van plan was te deserteren. U was immers teruggekeerd naar uw werk na uw gevangenisstraf en was ook van plan te blijven werken. U had zich enkel en alleen voorgenomen om in de toekomst geen bevelen uit te voeren waarbij u mensen zou moeten executeren. Als dit ten koste zou gaan van een gevangenisstraf, zou u dat erbij nemen. Kortom, enkel het arrestatiebevel – waaraan geen geloof kan worden gehecht – vormde voor u een reden om het land te verlaten en uw dienst te verlaten.

Aangaande het feit dat u deserteerde en het risico loopt op een gevangenis, dient er bijkomend gewezen te worden op het feit dat strafvervolging omwille van desertie in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die

variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat het feit dat uw familieleden in België wel erkend werden als vluchteling, los staat van uw persoonlijke vluchtmotieven. Er zijn geen redenen om u, ook al hebt u een familieband, het vluchtelingenstatuut toe te kennen. Elk dossier werd dan ook individueel onderzocht. Nergens uit uw verklaringen is gebleken dat u om welke reden dan ook het risico loopt op vervolging ten gevolge van de vluchtmotieven van uw moeder, stiefvader, stiefbroer of zus. U zou bovendien als enige in Irak zijn gebleven na het vertrek van uw moeder, stiefvader, zus en halfbroer naar Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 6). U zou uw studies in Bagdad hebben afgerond en 3 jaar hebben gewerkt in de bouwsector in Bagdad (gehoorverslag CGVS, p. 13). Nergens uit uw verklaringen is gebleken dat u om welke reden dan ook problemen kende die te maken hebben met het vertrek van uw familieleden uit Irak. Daarbij komt nog dat u na uw huwelijk in 2012 zelfs opnieuw in uw ouderlijk huis ging wonen nadat u het renoveerde (ten gevolge van de opgelopen schade tijdens een brand) (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het feit dat u er geen graten in zag om opnieuw in uw ouderlijk huis te gaan wonen met uw echtgenote, ook al werd dat in het verleden in brand gestoken naar aanleiding van de toenmalige problemen van uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 6; zus, p. 6), wijst er evenmin op dat er voor u enig risico bestond of bestaat te worden vervolgd omwille van de problemen van uw stiefvader. Ook uw zus haar problemen staan los van de vluchtmotieven van uw moeder, stiefvader en stiefbroer en werden individueel beoordeeld. Zij verklaarde persoonlijk geen problemen te hebben ondervonden omwille van het werk van uw stiefvader (gehoorverslag CGVS zus, p. 6). Zij zou evenmin persoonlijk problemen hebben gekend omwille van de vluchtmotieven die u aanhaalde, met name uw vrees te worden gearresteerd. Zij haalde zeer kort aan dat ook uw familieleden dreigden te worden meegenomen als u zichzelf niet zou aangeven. Ondanks het feit dat u verklaarde dat uw familie geen problemen hebben gehad, gaf uw zus aan dat uw vrouw wel werd aangesproken. Ook uw grootouders zouden volgens uw zus bedreigd zijn, maar door wie of wat de reden hiervoor was, kan zij niet vertellen (gehoorverslag CGVS zus, p. 9). Dat is zeer eigenaardig aangezien jullie op dezelfde dag op het CGVS werden geïnterviewd en uw familie volgens u geen problemen zou hebben gehad na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 9). Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan deze vervolgingsfeiten. Aangezien u zelf niets weet over de inhoud van het arrestatiebevel, zijn deze verklaringen louter gebaseerd op persoonlijke vermoedens. Indien uw familie, waaronder ook uw zus, riskeerden het slachtoffer te worden van uw problemen, zou er kunnen worden verwacht dat zij hiervan beter op de hoogte was. Het feit dat zij wel erkend werd als vluchteling, staat bijgevolg los van uw vermeende problemen. Kortom, het bestaan van een familieband, geeft u niet automatisch het recht om eveneens te worden erkend als vluchteling. U hebt uw individuele vrees voor vervolging evenmin aangetoond.

Volledigheidshalve wordt er gewezen op het feit dat er gegronde redenen zijn om te stellen dat artikel 1, F(a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) op u van toepassing zijn. U maakte van september 2013 tot september 2014 immers deel uit van het arrestatieteam van de Iraakse Special Operation Forces (ISOF) en verklaart dat de meeste mensen die werden gearresteerd en naar Iraakse gevangenis werden overgebracht werden gemarteld en geëxecuteerd (gehoorverslag CGVS, p. 18, 22). Ook al zou u zelf nooit hebben deelgenomen aan dergelijke ondervragingen en foltering, toch was u hiervan op de hoogte via collega's die u hierover vertelden (gehoorverslag CGVS, p. 22). U wist eveneens dat de mensen die u arresteerde zonder wettelijk bevel van een onderzoeksrechter werden meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 14). U zou ook hebben deelgenomen aan arrestaties waarbij de gezochte persoon niet aanwezig was waardoor jullie familieleden (zelfs vrouwen, kinderen en ouderen) moesten meenemen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 17-18). Indien de gezochte persoon tijdens de arrestatie vluchtte, moest u net als de andere aanwezige militairen op die persoon schieten. U weet niet of het uw kogels waren die de persoon troffen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Ook al zou u zelf nooit iemand hebben gemarteld of geëxecuteerd (gehoorverslag CGVS, p.), toch was u van deze

mensenrechtenschendingen op de hoogte en was u zelfs van plan om opnieuw in dienst te treden (gehoorverslag CGVS, p. 20, 23). Het loutere feit dat u zelf nooit executies zou uitvoeren (gehoorverslag CGVS, p. 20), maar er geen probleem mee lijkt te hebben als de bevelen door anderen wordt uitgevoerd (gehoorverslag CGVS, p. 20, 23, 19), pleit u niet vrij van verantwoordelijkheid. Hierop wordt echter niet verder ingegaan gelet op het feit dat u niet hebt aangetoond een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op

zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In hoofddorde (punt I. van het verzoekschrift) geeft verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet voor de erkenning als vluchteling, en dat hij met name een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker gaat hierbij vooreerst (punt I.a van het verzoekschrift) in op het feit dat zijn nationaliteit, identiteit, etnische afkomst en het toebehoren tot het aangeduide gezin niet wordt betwist en gaat verder in op de vijf onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing (onderdeel I.b van het verzoekschrift). Tot slot is verzoeker van mening dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast (onderdeel I.c van het verzoekschrift).

2.1.2. In ondergeschikte orde (punt II. van het verzoekschrift) voert verzoeker aan dat hij aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.1.3. In uiterst ondergeschikte orde (punt III. van het verzoekschrift) acht verzoeker (1) artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, (2) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en (3) artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geschonden.

Hij verwijt de Commissaris-generaal dat hij onvoldoende rekening houdt met de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014. Verder stelt hij dat de vreemdelingenwet en de asielkwalificatierichtlijn geen spoor bevatten van de vergelijking tussen de verschillende delen van een bepaald land om het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) te bepalen. Het doet

er niet toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn. Door het introduceren van een vergelijking, schendt verweerder voormeld wetsartikel. Voorts stelt verzoeker dat artikel 48/4, § 2, c) niet spreekt van een zekere mate of bepaalde intensiteit van het geweld. Integendeel impliceert de aanwezigheid van willekeurig geweld een bedreiging tegen het leven van burgers. Door te beweren dat een zekere mate van geweld vereist is, is voormeld wetsartikel geschonden.

Wat de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, stelt de Commissaris-generaal, volgens verzoeker, ten onrechte dat UNHCR geen subsidiaire bescherming aanraadt ten aanzien van mensen uit Irak. Verder verwijt hij de Commissaris-generaal dat hij niet motiveert waarom enkele maanden terug personen uit Bagdad wel nog subsidiaire bescherming kregen doch heden niet meer. De Commissaris-generaal legt volgens hem niet uit in welke mate de situatie in Bagdad is gewijzigd.

Waar verzoeker zich tot slot beroept op een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, stelt hij dat de Commissaris-generaal verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. De bestreden beslissing wordt niet gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. De "COI Focus" van 6 oktober 2015 bevat enkele URL's die niet worden genoemd. Alle informatie afkomstig van het internet heeft daardoor geen referentie. Bovendien wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de Raad.

2.1.4. Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift wordt volgende stukken voorgelegd:

- de beleidsnota's voor Irak van het Commissariaat-generaal van 2 juni 2015, 3 september 2015 en 26 oktober 2015 (stuk 4 tot 6)
- het dossier van zijn moeder en broer met de beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal van 25 februari 2011 tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voor zijn broer (stuk 7)
- de beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal van 19 augustus 2011 tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voor zijn stiefvader (stuk 8)
- een arrestatiebevel van 27 oktober 2015 (stuk 9)
- het dossier van zijn halfbroer met de beslissing van de Commissaris-generaal van 9 oktober 2015 tot erkenning van de vluchtelingenstatus (stuk 10)
- de verblijfsvergunningen van zijn stiefvader (°1973), moeder (°1974), oom aan moederszijde (°1988), broer (°2004), zus (°1997) en halfbroer (°1997) (stukken 11A tot 11F).

2.2. In zoverre onderdeel III. van het verzoekschrift doelt op onregelmatigheden die niet door de Raad kunnen worden hersteld, in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, worden deze bij voorrang onderzocht.

Wat de voorgehouden schending van artikel 48/4, § 2, c) van vreemdelingenwet betreft (punt III.1 van het verzoekschrift), valt een onderzoek van de grief samen met de vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat de Raad hiervoor verwijst de verdere bespreking van de nood aan internationale bescherming in het arrest (punt 2.3. e.v.).

Wat de formele motiveringsplicht betreft (punt III.2 van het verzoekschrift), voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft verzoeker een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 (punt III.3 van het verzoekschrift) mist vooreerst kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde "COI Focus" slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (Landeninformatie, stuk 12). In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie. Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van

het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielaanvraag gecontroleerd worden (BS 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: “(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielaanvragers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.” (BS 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielaanvraag voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielaanvraag en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het koninklijk besluit valt. Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling de Commissaris-generaal verplicht om de informatie waarover hij beschikt automatisch aan de asielaanvragers te bezorgen op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken. In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM van 28 juni 2011, dat in de zaak Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk (zaken 8319/07 en 11.449/07) in paragraaf 233 stelde: “That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevante gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”) In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails.

Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan

objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is niet dienstig.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.4. Wat het eerste en tweede onderdeel betreft kan verzoeker niet worden bijgetreden dat hij voldoende uitleg heeft verschaft over het telefoontje aangaande het arrestatiebevel dat tegen hem werd uitgevaardigd. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte was van de inhoud van het arrestatiebevel omdat hij hierover geen vragen heeft gesteld aan zijn collega. Het is ook niet aannemelijk dat hij zich na dit telefoontje niet meer kon informeren omdat hij anders snel zou worden gevonden. Bovenal merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn verzoekschrift het arrestatiebevel voorlegt, maar de inhoud van en de toelichting over dit stuk het asielrelaas volledig ondermijnt. Het bevel dateert van 27 oktober 2015 en dus van ná het CGVS-interview van 16 juni 2015, terwijl verzoeker hierover reeds tijdens het interview naar verwijst dat het bestond en zijn collega hem belde om verzoeker dit te laten weten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verklaarde hij niet dat er een rechtszitting plaatsvond in het kader van een onderzoekscommissie. De Raad kan slechts samen de Commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker onwetend is over en een gebrek aan inhoudelijke kennis had over dit arrestatiebevel. De toelichting in het verzoekschrift laat aldus niet toe het motief van de bestreden beslissing (*"Allereerst dient erop gewezen te worden dat u zeer slecht op de hoogte bent (...) kan het CGVS er niet van overtuigen dat u om welke reden dan ook vervolgd werd of het risico loopt om vervolgd te worden in Irak."*) in een ander daglicht te stellen, integendeel. De Raad neemt dit motief dat pertinent is en steun vindt in het administratief dossier over.

Wat het derde onderdeel betreft, verwijst verzoeker naar zijn familieleden in België die verblijfsdocumenten hebben gekregen (zijn stiefvader, zijn moeder, zijn oom aan moederszijde, zijn broer, zijn zus en zijn halfbroer) en naar het feit dat hij ook verschillende keren heeft aangehaald dat het werk van zijn stiefvader problematisch was voor zijn gezin en zijn familie en hierdoor de vluchtelingenstatus werd verleend. Verzoeker gaat hierbij inhoudelijk in op de asielaanvraag van zijn moeder, zijn stiefvader en zijn halfbroer. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de Commissaris-generaal in zijn beoordeling van de asielaanvraag wel degelijk rekening heeft gehouden met de andere familieleden. De toelichting in het verzoekschrift laat niet toe om de motivering van de bestreden beslissing op dit punt (*"Tot slot dient er te worden opgemerkt dat het feit dat uw familieleden in België wel erkend werden (...) U hebt uw individuele vrees voor vervolging evenmin aangetoond."*) in een ander daglicht te plaatsen. De Raad neemt deze motivering die zeer uitgebreid ingaat op de individuele beoordeling van een asielaanvraag over.

Het vierde onderdeel betreft een overtollig motief. Het is niet aan de orde om te motiveren waarom verzoeker zou kunnen worden uitgesloten, aangezien verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt overigens ook opgenomen dat hier om deze reden niet verder op wordt ingegaan. De Raad neemt dit motief niet over en gaat dan ook niet in op de kritiek op dit motief in het verzoekschrift.

In het vijfde onderdeel beperkt verzoeker zich tot een algemene en theoretische bespreking van artikel 9, punt 2, e) van de Asielkwalificatierichtlijn 2011/95/EU en de verschillende vormen van gewetensbezwaren. Deze toelichting is onvoldoende concreet uitgewerkt om aan te tonen dat de bestreden beslissing op dit punt niet kan worden overgenomen. In de bestreden beslissing wordt immers elke vorm vermeld en wordt uitvoerig gemotiveerd waarom verzoeker ook als beweerde gewetensbezwaarde niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. De Raad neemt de motivering *"Het loutere feit dat dat u na uw verlof niet terugkeerde naar uw werk en bijgevolg deserteerde (...) Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op*

het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.” die steun vindt in het administratief dossier en pertinent is, over.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient samen met verzoeker te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk

“[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. *Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.*

38. *De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.*

39. *Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*

40. *Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)*

43. *Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.*

44. *Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”*

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM; rechtspraak waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst.

Gelet op het voormelde, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 geschreven over *“een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied”*. Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Asielkwalificatierichtlijn). Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet *“reëel”* dient te zijn.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12, nr. 1) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad,

ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is de gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beoordeling vindt immers ook steun in de meest recente COI Focus *"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016 van Cedoca, die in een aanvullende nota door de Commissaris-generaal werd voorgelegd.

De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoeker verwijst naar de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: *"(...) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments¹¹⁴ or complementary forms of protection¹¹⁵ are likely to apply (...)".* Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van meer dan een jaar geleden en van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal tot slot dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. In zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van de Commissaris-generaal, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus

geen rechten ontlenu en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de Commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor een beleid(swijziging) moet weergeven.

De Commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP